

BAJNOKNÉ BENYHE JUDIT

KÖNYÖRGÉS GYB. HALÁLÁNAK 10. ÉVFORDULÓJÁN

Istenem!

A mi Gyurka bácsink életének egyetlen mércéje Jézus volt. Mindent és mindenkit egyedül Hozzá mért. Utolsó leheletéig fáradhatatlanul kutatta Jézus életét és tanítását, és érvelt a ráfigyelőknek, hogy a lelkünk mélyén lévő isteni kinyilatkoztatásra kell figyelniük, mert enélkül az emberiség elpusztítja önmagát. 10 évvel halála után én azért szeretnék imádkozni, hogy a világ zaja és sok kísértése ellenére a mi életünkben is Jézus legyen a mérce! Ne szűnjünk meg figyelni a lelkünkben megszólaló isteni hangra! És legfőképpen: ez a hang vezessen bennünket is egész életünkben!

KIRÁLY IGNÁCZ

GONDOLATOK...

Jézus és Gyurka bácsi között volt egy lényeges különbség. Jézus egy szót nem írt le, legalábbis nem hagyományozódott reánk. Gyurka bácsi pedig mindent leírt. Sokszor mosolyogtam én ezen, amit legnagyobb tisztelettel is grafomániának szoktunk mondani. Mosolyogtam és mindig elolvastam, ami a kezembe került, és félre is tettem. Miért? Hát, mert velünk élt. Vele éltünk. Ha volt valami bajunk, megbeszélni valónk, akkor azt megtehetjük személyesen. Most, újra és újra leveszem a polcra Gyurka bácsi írásait. Újra és újra olvasom prédikációit, naplóját, tanulmányait,

élménybeszámolóit. Újra és újra vitába szállok vele. Újra gondolom, hogy miért is gondolta ő azt úgy? Mert már személyesen nem beszélhetjük meg ezeket.

Nagyon hálás vagyok neki, hogy vette a fáradságot és leírta azt, ami benne volt. Akkor és ott. Épülésünkre. Nagyon hálás vagyok!

És most imádkozunk! Mennyei Atyánk! Add meg nekünk, hogy mi se fáradjunk bele abba, hogy megajándékozzuk egymást lelki és szellemi gyümölcseinkkel! Add meg Urunk!

ÁTS ANDRÁS

HÁLAADÁS

Teremtőm, köszönöm, hogy oly sok minden jóval ajándékoztál meg.

Köszönöm, hogy Gyurka bácsit és a Bokor Közösséget megismerhettem, mindenképpen megváltoztatták az életemet ezek a találkozások. Arra szeretnék törekedni, hogy minél jobban meg tudjam közelíteni, a megismert tanítások alapján az Isten belém álmódott tervét. Gyurka bácsi mindig, élete utolsó percéig kereste, közelítette Isten országát, s hitem szerint meg is találta. Megtalálta az Országot, amikor mindig arra biztatott mindenkit, legyen felelősségvállaló ember, ne hordja mások zsebében a lelkiismeretét. Megtalálta az Országot minden olyan percben, amikor bennünket mindig komolyan vett, új és új ötleteivel bombázott, és véleményünket meghallgatva csiszolgatta egyre ékebbé azt a gondolatot, ami éppen foglalkoztatta. Radikális volt, nem szerette a maszatozást. Az utóbbi kapitalista világ látva, többször mondta, a jézusi osztozás törvény talán a legfontosabb. Minden önzés, erőszak gyökerében megtalálható a többlet birtoklás vágya.

Most is talán azt morogja 10 év után is: Bandikám, beszédem van Veled! Hát nekem is volna mit beszélnem veled néha napján Gyurka bátyám! Köszönöm, hogy életemben megajándékoztál szeretetteddel, és emlékezhetek a közösségben eltöltött élményekre.

Segíts Teremtőm, hogy közelíteni tudjunk mindennapi tetteinkben az Országod felé, hogy növekedjék bennünk a Jézusi osztozás kiteljesedésének a vágya. Hallgass meg minket!

VINCZE GABRIELLA

HÁLADÁS

Istenem!

A csúcsragadozók mindig, minden időben -felfalható, bekebelezhető bárányokat keresnek. Minden érzékszervünket minden pillanatban erőteljes kommunikációs hatások érik.

Téves, és megtévesztő politikai, gazdasági, egyéb ideológiák mentén – érdekek által meghatározottan – különböző értelmezések és átértelmezések születnek. Retorikai csúcsteljesítményeknek, hibás ok-okozati varázslatoknak vagyunk tanúi, lehetnénk könnyen áldozatai.

Hálát adunk azért, hogy ismerhettük Gyurka bácsit.

Ő értelmezési variációktól mentesen, a nyelvtan, az ismeretelmélet és a formális logika szabályai szerint írta meg fő művét, a KIO-t, mert az Örömmüzenet lényegi ismerete és továbbadása számára elsődleges volt.

Papként, lelkivezetőként és tanárként - a teológia eredeti jelentésének megfelelően Rólad, Istenről beszélt; miközben a lehető legteljesebb mértékben függetlenítette magát a történelmi idők változó körülményeitől.

Azt tanultuk és tanuljuk Tőle, az Általa életre hívott Bokorközösségben, hogy az üzenetnek, a hírnek, az Örömhírnek mindig pontosnak, teljesnek, hiánytalanoknak és hitelesnek kell lennie.

Istenem add, hogy ígéreted szerint, Gyurka bácsi örökségéhez méltóan éljük meg azt, hogy Jézus, Jó Pásztor velünk van mindennap, a világ végezetéig, és add, hogy szavaidra figyelve akaratom szerint képviseljük tanításodat - egyénileg és közösségeinkben, szavakban és tettekben.

Amen.

BAJNOK DÁNIEL

GYURKA BÁCSI...

Mennyei Atyám!

Ha csöndet tudunk teremteni magunkban, ha el tudjuk csitítani szívünk zsongását, és az elménk zakatolását, akkor több esélyünk van rá, hogy meghalljuk a hangod. Gyurka bácsi tudott beszélni, tudott írni és tudott hallgatni is. Tudta hallani a hangodat. Azért ajánlom fel most ezt az együttlétünket, hogy mi is tudjunk csöndet teremteni, meghallani a te hangodat, szándékokat. És ennél még többet is, hogy tettekre is tudjuk ezt váltani. Hallgass meg Uram!

BENYHE BERTALAN

KÖNYÖRGÉS

Istenem! Te tudod, amit Gyurka bácsi is tudott, amit én is egyre jobban sejtek, hogy két féle ember van: a magyar tanár, meg a többiek.

Hálás vagyok, hogy e felosztás szerint egy oldalra kerülök veled. Azt hiszem, hogy ebben a minőségében ő is sokszor fohászkozhat Veled diskurálva a magyar irodalomért, a magyar kultúráért, nyelvért. Most én is ezért kérlek téged. És nem csak azért, mert a hivatásom, közös hivatásunk volt Gyurka bácsival, hanem, hogy élővé tegyük ezt a kultúrát, hogy minél többen megismerhessék általa mindazt, ami emberi. S talán megsejthessenek abból is valamit, ami több is, mint emberi. Könyörgök azért is, hogy ami ennek az anyagát, szövegét adja, a nyelv, a szavak, a beszéd, az eszközünk

legyen. De alázattal használjuk, hogy egymással párbeszédbe kerülve érthessük meg a másikat. S hogy ez működjék a világban, nemzetek között, felekezetek között, politikai ideológiák között, működjék ember és ember között a családban, a generációk között, Figyeljünk egymásra! Igyekezzünk megtalálni azokat a szavakat, amelyek nem az erőszak nyelvén szólnak, s hallgassuk meg a másikat, hogy imádkozhassunk mi is azáltal, hogy egymást meghallgatjuk. Hallgass meg Uram!

FARKAS ISTVÁN

MESE AZ ÖREG SZŐLŐSGAZDÁRÓL

Hol volt, hol nem volt, valahol Dunán-túl, de a Káli-medence közepén innen, élt, éldegélt egy öreg szőlősgazda. Ez arrafelé, ahol minden magára adni akaró gazda szőlősgazda, nem jelentett volna nagy feltűnést. Azonban ez a szőlősgazda arról volt nevezetes, hogy az ő szőlőjében csak egyetlen egy tőke volt, de az folyamatosan termett.

Ezért aztán a szőlőskert nem volt nagy, csak pár négyszögöl, de igen jó minőségű volt a talaja. Az eső és az öreg öntözte, ápolta, a jó kis balatoni napsütés érlelte, a viharok meg-megtépázták, de már vagy ötven éve termett. Az öreg mindennap kiült az árnyékába, beszélt hozzá, dédelgette, nyesegette, szemezgette, így aztán a tőkén mindenféle szőlő megtermett. Tőkéje erős volt, szinte robusztus, és az öreg indákon számtalan újabb és újabb kis tőke nőtt. Azok aztán szintén erősödtek, termést hoztak, de indáikon nemcsak finom szőlő, hanem újabb tőkék is termettek.

Az öreg nagyon büszke volt a szőlőjére, igaz, az egész országban nem volt párja. A kertbe odalátszottak Jakabfa és Csicsó templomai és amikor délben, körben, a Káli-medence peremén meghúzódó falvakban megszólaltak a harangok, a szőlőtőke minden szőlőszeme velük együtt énekelt dicsőítő éneket a Teremtőnek.

Nyaranta, már kora júniusban aztán megjöttek a szüretelők és akkor kezdődött csak az igazi vidám élet. Az egész falut betöltötte a szüretelők vidám éneke és hangja. A csodálatos még az volt a szőlőtőn, hogy minden szüretelő egy-egy demizson érett bort és egy kis szőlőtőkét vihetett haza a szüretelés eredményeképpen. Az a pár ott töltött nap elegendő volt a forráshoz, a tisztuláshoz és a beéréshez. A szüretelők pedig jöttek-jöttek. Egymás kezébe adták a kilincset egészen szeptember elejéig. A szemzés eredményeképpen a jófajta rizlingtől, a zweigelten át a juhfarkig mindenféle fajta megtermett rajta és a borok is messze földön híressé tették a szőlősgazdát.

Aztán ősszel, egy hidegre fordult szeptember végi napon, amikor a többi szőlősgazda a szürethez készülődött, az öreg utoljára ment ki a szőlőjébe. Összeszedte a lehullott szemeket, letört indákat, sárguló leveleket, lemetszette a tőkéről az ottmaradt, nem életre való kis tőkét, nagy tüzet rakott és ennél a tűznél megsütötte az utolsó szalonnáját. Friss kenyeret evett hozzá és jókat húzott a maga szüretelte szőlő borából. Amikor végzett az ebéddel, összehajtogatta szalvétáját, összepakolt a kis házban is, vette az ásóját, kiemelte a tőkét a földből, becsomagolta és a többi holmija mellé berakta a hátizsákjába.

Elbúcsúzott a szomszédoktól, bezárta a kiskaput, felszállt a buszra és felment Budapestre. Odafenn, a kis szobája ablakában volt egy gyönyörű korondi cserépedény. Abba ültette be a tőkét. És csodák csodája, pár napi gondozás után a tőke ismét hajtani kezdett. Indái behálózták az egész kis szobát és ontották a szőlőt és az újabb kis tőkét. Az öreg időről időre leszedte őket és amerre csak járt, szelíden kínálgatta az arra járóknak. El is nevezték "az öreg szőlősgazdának". Azt mesélik, hogy évente egyszer, egy meleg nyár eleji éjszakán, kimegy a Káli-medence közepére, tudjátok oda, ahol azok az ormótlan szobrok állnak. Leül a föbe, hallgatja egy ideig a tücsköket, majd előveszi furulyáját és elkezd játszani a "Megkötöm magamat..." kezdetű népdalt.

A dallam szétárad az egész medencében, túlcsordul a Balaton körüli hegyeken, a Bakonyon és hangjára lassan gyülekezni kezdenek az öreg köré, akik ittak a borából. Csak jönnek, jönnek, énekelnek, táncolnak. Lassan megtelik velük az egész csillagfényes, holdvilágos táj. Az ünnep, mert hát az, addig tart, amíg a Szíriuszt el nem nyeli a kelő Nap első sugara. A szüretelők csapata oszladozni kezd és mire a reggeli párából előbukkannak a szobrok, már csak a pacsírták éneke hallatszik.

Nem hiszed? Hát járj utána! Kérdezz meg akárkit a Káli-medencében, vagy Budán, a Városmajor környékén! Az öreg szőlősgazdát mindenki ismeri. De ha mégsem, előbb vagy utóbb meg fogja ismerni.

A mesét írta Dobogókőn, 1994 szeptemberében, Farkas István

KOVÁCS LÁSZLÓ

SIKERTÖRTÉNET? BESZÉLGETÉS BULÁNYI GYÖRGGYEL

Kovács László: 80. születésnapodra készül ez az interjú. Azt szeretném kérdezni, milyen 80 évesnek lenni?

Bulányi György: Szeretnék neked erre nem obiigát választ adni. Nem ragaszkodom ahhoz, hogy hosszú legyen a folytatás. 80 esztendő alatt eléggé elfárad az ember. Mindegyik nap újabb és nagyobb feladat, mint